

ת"פ 23384/10/16 - המאשימה - מדינת ישראל נגד הנאשם - לי אלגבי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 23384-10-16 מדינת ישראל נ' אלגבי

בפני
בעניין: כבוד השופט הישום אבו שחאדה
המאשימה - מדינת ישראל לשכת תביעות
משטרה - שלוחת רמלה ע"י עוה"ד יסמין נוי

נגד

הנאשם - לי אלגבי
ע"י עוה"ד שוקרי אבו טביק

גזר דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום שייחס לו את ביצוען של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**) וכן פציעה כשהעברין מזוין לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 8.10.14 בשעה 03:00 או בסמוך לכך, התקשר הנאשם בשיחה טלפונית אל ג.ל. (להלן: **המתלונן**). השניים סיכמו ביניהם כי המתלונן יגיע לביתו של הנאשם השוכן ברחוב שלמה עיראקי בראשון לציון (להלן: **הבית**).
3. משהגיע המתלונן לבית, החל הנאשם לגדף אותו וג' העיר לו על כך. בהמשך, נטל הנאשם לידי מספרים אשר הונחו על שולחן והצמיד לפניו של המתלונן. בתגובה המתלונן משך בחולצתו של הנאשם והושיבו על הכיסא. בהמשך, התרומם הנאשם ונצמד אל המתלונן ואמר לו מספר פעמים "**אני ידקור אותך**", תוך שהוא אווז בידיו במספרים.
4. המתלונן ביקש מהנאשם שייצאו מתוך הבית והשניים אכן יצאו, וזאת כאשר המתלונן נוטל לידיו בקבוק זכוכית מהשולחן בדירה. במהלך הוויכוח החלו הנאשם והמתלונן לדחוף זה את זה. בתוך כך, דקר הנאשם את המתלונן באמצעות המספרים בגבו, בידו ובבטנו. כתוצאה מכך נשמט בקבוק הזכוכית מידי של התלונן והתנפץ.

5. כתוצאה מהדקירה, נגרמו למתלונן חבלות ממשיות בדמות חתך בזרוע עליון פנימי של היד, פצע כניסה בבטן תחתונה מימין, קרע של שריר הרקטוס הימני והמטומה בתוך השריר. בשל כך נזקק המתלונן לניתוח דחוף ואושפז למשך מספר ימים.

6. הנאשם כפר בכתב האישום ולאחר שמיעת הראיות הורשע בעבירות שצוינו לעיל.

תסקיר שירות המבחן

7. התקבל תסקיר לעונש מטעם שרות המבחן ולהלן עיקריו :

- א. הנאשם יליד 24.02.1997 ולכן במועד האירוע שבגינו הורשע היה בן 19 שנים ו-8 חודשים.
- ב. הנאשם נעדר עבר פלילי. עקב קשיי למידה, הנאשם נשר מבית הספר. הנאשם עבד לסירוגין כמחסנאי ומזה כשבעה חודשים איננו עובד כלל.
- ג. הנאשם איננו מקבל אחריות על מעשיו וממשיך להכחיש את ביצוע העבירות שבהן הורשע. הנאשם איננו מגלה תובנה למצבו וקיים סיכון להישנות ביצוען של עבירות אלימות בעתיד.
- ד. הנאשם איננו מעוניין להשתתף בהליך שיקומי טיפולי כלשהו מטעם שירות המבחן.
- שירות המבחן התרשם כי עונש מוחשי ומציב גבול בדמות מאסר בפועל, עשוי להעמיד את הנאשם על חומרת מצבו וידרבנו לארגן כוחותיו לשינוי.

תמצית טענות הצדדים לעונש

8. המאשימה טענה כי למרות העובדה שלנאשם אין עבר פלילי קודם, מדובר באירוע חמור המצדיק השתתף מאסר מאחורי סורג ובריה וזאת לתקופה ממושכת. בנוסף, טענה כי מתחם העונש ההולם, לעניין רכיב המאסר בפועל, נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל.
9. לעומת זאת, הנאשם המשיך לטעון לחפותו גם בשלב הטיעונים לעונשוטען שהקביעה בהכרעת הדין שהוא אשם בביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום היא שגויה וכי בכל מקרה בכוונתו להגיש ערעור על הרשעתו לערכאה גבוהה יותר. מעבר לכך, הנאשם טען שלכל היותר ניתן להשית עליו מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

הגדרת מתחם העונש ההולם

10. העבירות שבהן הורשע הנאשם שבפני, הן עבירות חמורות. על "תת-תרבות" הסכין ועל הצורך למגר את התופעה הבזויה של שימוש בחפצים חדים ככלי לפתרון סכסוכים, עמד בית המשפט העליון לא אחת (ראו למשל: ע"פ 6980/15 אבו ג'ומעה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.04.16) בפסקה 16; ע"פ 5828/14 מדינת ישראל נ' כילאני (פורסם בנבו, 04.03.15) פסקה 9). הלכה פסוקה היא כי עבירות מסוג זה מחייבות השתת עונשי מאסר ממושכים מאחורי סורג ובריא, וזאת אף כאשר העברין הוא בגיר צעיר ונעדר עבר פלילי קודם (ראו למשל: ע"פ 8823/12 שבתאי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 01.07.14) פסקה 40).

11. למדיניות הענישה הנוהגת בעבירה של פציעה שמתבצעת על ידי "בגירים צעירים", תוך

שימוש בחפץ חד, אפנה לפסיקה שלהלן של בית המשפט העליון:

א. ב-רע"פ 5655/13 טל עמרם נ' מדינת ישראל (20.11.14) (להלן: **פסק דין עמרם**) היה מדובר במבקש שהורשע בבית משפט השלום בעבירות של חבלה ופציעה לפי סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום, המתלונן הציע למבקש לשנות עמו משקה אלכוהול. בתגובה לכך תקף אותו המבקש וחבט בראשו באמצעות בקבוק המשקה, כך שהבקבוק נשבר על ראשו של המתלונן. לאחר מכן הטיח את הבקבוק השבור בפני המתלונן וגרם לו לחתך עמוק של 10 ס"מ בפניו, קרוב לאוזנו, שבגינו נזקק לטיפול רפואי בבית החולים. המבקש היה בן 18 וחצי שנים בעת ביצוע העבירה, ללא עבר פלילי ונטל אחריות על מעשיו. בית משפט השלום גזר עליו שישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי במחוז מרכז התקבל ונקבע שמתחם העונש ההולם נע בין 9 חודשים ועד שנתיים מאסר בפועל. עונשו הוחמר לשנת מאסר מאחורי סורג ובריא. הוגשה בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון ואשר בחר לתת רשות ערעור ודן בערעור בהרכב של שלושה שופטים. בסופו של יום, הערעור נדחה.

בפסק דין **עמרם** המבקש טען שיש לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם שנקבע (בין 9 ל- 24 חודשי מאסר) ולהסתפק בעבודות שירות. הטענה נדחתה פה אחד על ידי בית המשפט העליון במותב תלתא וזאת מחמישה נימוקים. ראשית, העבירה בה הורשע המבקש, בנסיבות ביצועה, היא עבירה חמורה ועל העונש לבטא את שאת הנפש הרבה של החברה ממעשי אלימות מכוערים. שנית, לסוגיית השיקום יש פנים לכאן ולכאן. שלישית, על בית המשפט לתת משקל רב לפגיעה במתלונן ועליו להשוות לנגד עיניו את קורבן העבירה. בית המשפט קבע שקשה להלום מצב בו אדם התוקף את חברו ודוקר אותו, אינו מרצה עונש מאסר מאחורי סורג ובריא. רביעית, העונש שהושת ממוקם באזור הרף התחתון של מתחם העונש ההולם ויש בכך משום הקלה בעונש. חמישית, מדובר בגלגול שלישי בסוגיית העונש ואין מקום להתערב בעונש שהושת.

ב. ב-ע"פ 7781/12 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 25.06.13), המערער השתתף בקטטה שהתפתחה בינו לבין מספר קטינים במסיבת יום הולדת כאשר גילם של אותם קטינים היה קרוב ל-18 שנים. במהלך הקטטה, אחד הקטינים נפצע בראשו. המערער היה באותה עת בן 18 שנים ו-3 חודשים. לאחר שהקטטה הסתיימה וכל אחד הלך לדרכו, המערער תיאר פגישה עם אחד הקטינים שהיה במסיבה. המערער הגיע לפגישה כאשר הוא מצויד עם סכין. במהלך הפגישה, הקטין הכה את המערער בראשו באמצעות קסדת אופנוע. המערער בתגובה דקר אותו עם הסכין בבטנו ולקטין נגרם פצע חמור בבטנו והוא נזקק לניתוח דחוף ואשפוז ממושך בבית החולים. במועד מתן גזר הדין, המערער היה בן 20 שנים, הוא לא גויס לצבא עקב היעדר התאמה והייתה לו בת זוג שהרתה לו. מתסקיר שרות המבחן עלה שהמערער הביע צער וחרטה על מעשיו ולכן הומלץ שיושת עליו עונש של 6 חודשי מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

בית המשפט המחוזי בירושלים השית עליו 22 חודשי מאסר בפועל, פיצוי לשני הנפגעים בסך כולל של 50,000 ₪ ומאסר על תנאי. ערעורו לבית המשפט העליון נתקבל באופן חלקי בכך שעונש המאסר בפועל הועמד על 18 חודשים והערעור על גובה הפיצוי שנפסק, נדחה.

ג. ע"פ 308/16 נאטור נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 07.11.16). המערער והמתלון עבדו באותו מפעל ונסעו יחד באותו רכב בחזרה מהעבודה. במהלך הנסיעה, ובהמשך לויכוח קודם שהיה ביניהם, שלף המערער סכין ודקר את המתלון בבטנו ובידיו. למתלון נגרמו חבלות בבטנו ובאיברים הפנימיים וגם חתך ביד שמאל שבגנים נותח ואושפז במשך כשבוע. במועד האירוע המערער היה "בגיר צעיר", נעדר עבר פלילי, הביע אמפטיה למצבו של המתלון ואף נערכה "סולחה" בין שתי המשפחות. בית המשפט המחוזי השית עליו 30 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי. ערעורו לבית המשפט העליון על חומרת העונש, נדחה.

12. כידוע, בעת קביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב ב-"מידת האשם" של הנאשם בביצוע העבירות וגם ב-"מידת הנזק" שנגרם למתלון עקב ביצוען של אותן עבירות. במקרה שבפני, העבירות בוצעו עם "מידת אשם" גבוהה ועם "מידת נזק" גבוהה.

13. לגבי "מידת האשם": כפי שכבר נקבע בהכרעת הדין, הנאשם התקשר למתלון והזמינו לביתו. באותה עת שררו ביניהם יחסים חבריים. לאחר הגעת המתלון, הנאשם גידף אותו ואיים עליו שידקור אותו עם מספרים. בהמשך, שניהם יצאו מהבית לרחוב סמוך והנאשם דקר אותו באמצעות מספרים ועזב אותו במקום. האירוע התרחש בשעת לילה מאוחרת, בסמוך לשעה 03:00.

בהמשך, המתלון הצליח להגיע לבית הוריו באמצעות מונית ולמזלו נשא עמו טלפון נייד שבאמצעותו הזמין את המונית. המתלון והוריו הבינו שמדובר בפציעה חמורה רק לקראת השעה 06:00, וזאת בעת שהמתלון החל לדמם ביתר שאת בעת שעמד בשירותים ועקב כך הובהל לבית החולים על ידי הוריו. מדובר בנסיבות טראומטיות

ומחרידות.

14. לגבי "מידת הנזק": למתלון נגרם נזק פיזי ונזק נפשי. באשר לנזק הפיזי, גם אם לא מדובר בנכות פיזית מוכחת, דקירת המתלון עם מספריים על ידי הנאשם גרמה לקרע בשריר הבטן וגם לקרע במעי הדק. על מנת להגיע למעי הדק ולנתחו, נאלצו הרופאים לבצע חתך ארוך לאורך הבטן ובסיום הניתוח נסגר החתך באמצעות סיכות רפואיות (ראו פסקה 7 להכרעת הדין וכן ראו צילום הצלקת שנותרה בעקבות החתך, ת/18). למתלון נגרם גם חתך בזרוע שנסגר עם סיכות רפואיות.

באשר לנזק הנפשי, גם אם לא מדובר בנכות נפשית מוכחת, על הפחד והבהלה שהמשיכו ללוות את המתלון, אף מספר שנים לאחר האירוע בעת שסירב להעיד נגד הנאשם, עמדתי בהרחבה בהכרעת הדין (ראו פסקאות 9 עד 14 וגם 43 עד 45 להכרעת הדין). המתלון אף נעצר לאחר שהוצא נגדו צו הבאה וזאת עקב סירובו להתייצב בבית המשפט למתן עדות. מעצרו של קורבן עבירה, עקב אי היעדרות להזמנה להתייצב לדיון, הוא בגדר הכרח בל יגונה ושאינו מנוס ממנו, אך הוא מעצים את סבלו של הקורבן עקב כך שהנאשם איננו מקבל אחריות על מעשיו.

15. על כן, הנני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין 12 ועד 36 חודשי מאסר בפועל, בצירוף מאסר על תנאי, קנס ותשלום פיצוי למתלון.

העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם

16. בעת קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם, לקחתי בחשבון לקולא את הנתונים שלהלן: היעדר עבר פלילי והיותו של הנאשם "בגיר צעיר".

17. לפיכך, הנני משית על הנאשם את העונשים הבאים :

א. 20 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 13.10.16 ועד ליום 14.10.16.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים ממועד שחרורו, הנאשם

לא יבצע עבירות אלימות מסוג פשע .

ג. 5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 3 שנים ממועד שחרורו, הנאשם לא יבצע עבירות אלימות מסוג עוון.

ד. הנאשם ישלם קנס בסך של 8,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים כאשר הראשון שבהם עד ליום 1.7.2019 והיתרה ב-1 לכל חודש שלאחריו. היה ואחד התשלומים לא ישולם במועד, אזי יעמוד מלוא סכום הקנס לפירעון מיד.

ה. הנאשם ישלם פיצוי למתלונן, עד התביעה 4, ג.ל., בסך של 20,000 ₪. הפיצוי

ישולם ב-10 תשלומים, כאשר הראשון שבהם עד יום 1.7.2019 והיתרה ב-1 לכל חודש שלאחריו. היה ואחד התשלומים לא ישולם במועד אזי יעמוד מלוא סכום הפיצוי לתשלום מיד.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ה ניסן תשע"ט, 30 אפריל 2019, במעמד הצדדים.